

den nuværende Bestatning, Rarrumsbestatningen, har bevirket, at Brændevinsbrændingen kun har kunnet drives som Storindustri paa en enkelt Undtagelse nær, hvor særlige Undtagelsesforhold have været til Stede. Tallet af Brændevinsbrænderier her i Landet var i 1864 391 og er for Tiden 130, med andre Ord: $\frac{2}{3}$ af de Brændevinsbrænderier, som vare her i Landet for 22 Aar siden, ere forsvundne. Jeg behøver naturligvis ikke at oplyse det ærede Thing om, at det er Landbrænderierne, der ere forsvundne. Der eksisterer maaste et enkelt endnu; men man kan uden Overdrivelse sige, at Rarrumsbestatningen har ødelagt Landbrænderierne. Det er i mine Tanker meget beklageligt. Brændevinsbrændingen er en af de Industrier, som efter min Formening særlig hører hjemme paa Landet, fordi det kun er der, at man i fuldeste Maal kan drage Nytte af Biproduktet eller Affaldet — man kalde det det ene eller andet, det er ligegyldigt, hvad Navn man giver det — og det er navnlig beklageligt for de mindre frugtbare Egne af Landet, at denne Støtte for Landbruget er ved at falde bort. Men det er ikke blot i den Henseende, at Rarrumsbestatningen har været til Skade, at den har fordrevet Landbrænderierne og overhovedet uanseliggjort Tilværelsen af mindre Brænderier, men den virker ogsaa i en anden Henseende uheldig, idet det paa Grund af Rarrumsbestatningen kun kan lønne sig at bruge det allerbedste Produkt til Brændevinsbrænding. Derved kommer Landmanden til at sælge Afkastning til Brænderierne af meget Produkt, der overmaade vel egner sig til Brændevinsproduktion, men som kun ikke giver et saa stort Quantum Spirit af Mæskarrummet, at det kan lønne sig af Hensyn til Skatten. Naar Produktbestatningen træder i Stedet for Rarrumsbestatningen, da vil det ikke blive den eneste Opgave at udvinde det størst mulige Quantum Spirit, da vil Affaldet — eller hvad man vil kalde det — fra Brænderierne ligeledes faa Betydning som Foderstoffer. Det Forslag, jeg her fremsætter, er i det Væsentlige overensstemmende med det senest i Rigsdagen behandlede Forslag, dog vil jeg nævne en Afvigelse af nogen Betydning, nemlig den, at Forslaget ikke gaar ud paa at gjøre det obligatorisk at gaa over til Produktbestatningen. Det gaar ud paa, at man overlader til Brændevinsbrænderne selv at vælge mellem at blive ved den gamle Bestatning eller gaa over til Produktbestatning. En anden ganske vist kun lille Ændring i Forslaget er, at jeg har troet at kunne sætte Tiden for Lovforslagets Strafftræden noget kortere, nemlig

til 1ste April 1887; men jeg vil strax bemærke, at det kun er under Forudsætning af, at Lovforslagets Vedtagelse ikke lader vente længe paa sig. Jeg antager, at ved et Lovforslag, der er saa bekendt som dette, maa man snart have sin Mening paa rede Haand, om man vil gaa den Vej eller ikke, og vil man gaa den Vej, da ser jeg ikke, at der er nogen Vanskelighed ved, at enes om Lovforslaget saa tidlig, at det allerede vil kunne træde i Kraft til 1ste April næste Aar. Naar jeg i dette Forslag har bibeholdt den samme Størrelse af Afgiften som tidligere foreslaaet, nemlig 25 Ore for hver Pot ren Spirit, i Stedet for den lavere Afgift, som tidligere har været vedtaget af dette Thing, da er det dels, fordi jeg har ment, at det var rigtigt at skaffe Statskassen nogen Erstatning for den store Nedgang, der har været i Udbyttet af Brændevinsafgiften, dels for at blive sat i Stand til at tilbyde Afslag i andre Afgifter til Fordel ikke blot for Landbrugsvirksomheden men ogsaa for andre Produktionsvirksomheder, og endelig fordi jeg ønskede at kunne foreslaa at give en Del af Brændevinsbrændingsafgiften en anden Anvendelse end den umiddelbart at tjene til Dækning af Statens almindelige Udgifter, hvad jeg nærmere skal komme ind paa ved det næste Forslag, som jeg i Dag skal fremsætte.

Det 3die Lovforslag, jeg har at fremsætte, gaar ud paa midlertidige Forandringer i Told- og Skibsafgifterne og Afgiften af indenlandsk Roesukker m. m. I forrige Samling fremsatte jeg et Forslag til Lov om midlertidige Forandringer i Toldafgifterne og Afgiften af indenlandsk Sukker, og det Forslag, jeg i Aar fremsætter under en lignende Titel, tager ligesom det i Fjor Sigte paa den sieblikkelige, eller — desværre kan man jo ikke betegne den som sieblikkelig — den nuværende trykkede Produktionsvirksomhed her i Landet. Forslaget gaar, ligesom det i Fjor, ud paa at lægge den Indførselstold paa Mais, men medens Forslaget i Fjor gik ud paa at lægge en Told af 75 Ore paa Centneret af Mais, har jeg i Aar, idet jeg har taget Hensyn til de Bemærkninger, der fremkom i Fjor i dette Thing om Utilstrækkeligheden for det Formaal, man vilde naae ved en saadan Told, foreslaaet den sat til 1 Kr. pr. Centner. Jeg har derimod ikke gjentaget Forslaget om en partiel Kornetold, ikke fordi mine Ansættelser om Nyttens og Hensigtsmæssigheden af en saadan væsentlig ere forandrede, men af Hensyn til den bestemte Modstand, som Tanken om Kornetold mødte i dette Thing. Jeg har endvidere i dette Forslag optaget det Thinget bekendte Forslag fra i Fjor om en Lettelse for den indenlandste